

Η ΝΕΑΡΗ ΜΗΤΕΡΑ

Τζανοπούλου Αντωνία

Μαθήτρια της Β' Γυμνασίου

Μία εικοσάχρονη κοπέλα, η Λυδία, όμορφη με καστανόξανθα μαλλιά και γαλάζια μάτια. Το κορίτσι αυτό είχε περάσει στη ζωή του πολύ δύσκολα. Από μικρή όμως είχε μάθει να παλεύει για την κάθε δυσκολία που θα αντίκριζε στο δρόμο της γιατί είχε χάσει τους γονείς της σε τροχαίο όταν ήταν μόλις 15 χρονών. Ήταν από τους ανθρώπους που παρά την ευαισθησία τους, κάπου βαθιά μέσα στην καρδιά κρύβουν και δύναμη, αυτά τα άτομα δείχνουν αδύναμα αλλά παλεύουν για τον εαυτό τους και μπορεί να έχουν περάσει πολλά αλλά προσπαθούν να τα ξεπεράσουν. Πάντα στο πλευρό της είχε την κυρία Σοφία, μια γυναίκα αξιολάτρευτη που στο πρόσωπό της ήταν μονίμως ζωγραφισμένο ένα όμορφο, φωτεινό, λαμπερό και μεγάλο χαμόγελο. Ήταν η γειτόνισσα της. Την είχε σαν την κόρη που δυστυχώς δεν κατάφερε να κάνει. Το ήθελε πολύ με τον σύζυγό της, τον Γιώργο αλλά θα ήταν και οι καλύτεροι γονείς. Θα πρόσφεραν στο παιδί ότι χρειάζεται, πάντα με αγάπη και θα του είχαν δώσει τόσο πολύ και ζεστασιά μέσα στην αγκαλιά τους και σε κάθε πρόβλημα το παιδί θα είχε εκεί την διαφυγή του. Κάπου που νιωθει ασφαλές, κάπου θα τον αγαπάνε, που θα το προσέχουν, θα συζητάνε και θα είναι πάντα εκεί για μία αγκαλιά και ότι άλλο χρειαστούν.

Η Λυδία σε ηλικία των 22 ετών θα γινόταν μια μικρή μητέρα σε λίγες μέρες που ήθελε από μικρή. Το όνειρο της ήταν να κάνει τρία παιδάκια που θα τα λατρεύει. Πάντα όμως βαθιά μέσα της, κάτι της έλεγε πως δεν θα είναι καλή μητέρα, δεν θα μπορεί να προσφέρει στο παιδί της ότι χρειάζεται αλλά μόνο αγάπη και στοργή. Αυτό που την κράταγε πίσω σε ένα τόσο όμορφο συναίσθημα το οποίο είναι να γίνεις μάνα ήταν το οικονομικό, δεν είχε μια δουλειά που τη πρόσφερε έναν μεγάλο μισθό. Η δουλειά της ήταν σερβιτόρα όπου είναι 23 χρονών ήταν στην επιχείρηση του πατέρα του στην Ίο όπου ήταν ένα συνεργείο αυτοκινήτων αλλά δεν πήγαιναν καλά οι δουλειές με αποτέλεσμα να μην παίρνει μία ικανοποιητική αμοιβή.

Το ζευγάρι νοίκιαζε σπίτι στην Ίο ενώ η Λυδία πριν φύγει έμενε στο πατρικό της, στην Ζάκυνθο. Το σπίτι όμως δεν ήθελε να το πουλήσει γιατί είχε όλες τις

αναμνήσεις εκεί,για την μνήμη των γονιών της αλλά και μπορεί να γύρναγε. Όταν πήγαινε εκεί ένιωθε σαν να ξεδιπλώνεται μια μια η κάθε στιγμή,ανάμνηση στο μυαλό και στη καρδιά της όπως ένα παιδικό μπλοκ ζωγραφικής όταν το ξεφυλίζεις.

Ο Πάνος όταν έμαθε για την εγκυμοσύνη,τότε τρελάθηκε,δεν ήξερε τι να κάνει. Είχε χάσει την γη κάτω από τα πόδια του. Δεν ήταν έτοιμος για πατέρα και το ήξερε και εκείνος. Έλεγε πως θα τους καταστρέψει την ζωή. Μετά από μια μέρα όμως της είχε πει πως το σκέφτηκε καλύτερα και θέλει να το κρατήσουν για να την κάνει να χαρεί αλλά και δεν το είχε σκεφτεί πολύ καλά όπως έλεγε γιατί πίσω από αυτές τις λέξεις,έβγαινε ο αληθινός εαυτός του οπου έλεγε <<Όχι ,δεν θα είσαι καλός πατέρας.Ειδικά σε τέτοια ηλικία ,θα σε καταστρέψει>>.Τότε η κοπέλα είχε χαρεί πολύ γιατί ήθελε πολύ να γίνει μητέρα και δεν την ένοιαζε ούτε η ηλικία της αλλά την ενδιέφερε και να συμφωνεί το αγόρι της.Αυτός φοβόταν και νόμιζε πως ένα παιδί που μπορεί να προσφέρει και να φέρει μόνο ευχάριστα συναισθήματα και αγάπη,αυτουνού θα του έφερνε λύπη.

Η Λυδία ξύπνησε μια μέρα πριν γεννήσει ,γεμάτη θετική ενέργεια και διάθεση.Ήταν έτοιμη να αδράξει την μέρα .Γύρισε να δει που είναι το αγόρι της μα δεν τον είδε και είπε πως θα έχει φύγει για δουλειά.Τότε ,ήρθε αντιμέτωπη με ένα γράμμα ,ένα γράμμα από το αγόρι της,τον Πάνο.Φοβήθηκε και δεν ήθελε να το ανοίξει αλλά μετά ένα μπέρδεμα σκέψεων στα συναισθήματα και στις σκέψεις της,την οδήγησαν στο να το ανοίξει ,δεν μπορούσε να κάνει κάτι διαφορετικό όμως.Πήρε το χαρτί στα τρεμουλιαστά και ιδρωμένα απο φόβο χέρια της και τότε άρχιζε να το διαβάσει ,έγραφε:

<<Λυδία ,από την πρώτη στιγμή που άκουσα πως θα γίνω πατέρας άδειασε το μυαλό μου,δεν ένιωθα τίποτα.Ξέρω πολύ καλά όπως και εσύ ,πως δεν είμαι ,ούτε δυστύχως θα γίνω ποτέ καλός πατέρας .Δεν ήξερα τι πρέπει να κάνω .Το μόνο που ήθελα ήταν να μην σε πληγώσω γιατί δεν το αξίζεις ,αυτό που αξίζεις είναι έναν καλό άνθρωπο δίπλα σου.Να σε υποστηρίζει ,να σε στηρίζει ,να σε βοηθάει ,να κάνετε παιδιά που τόσο θέλεις και να είναι πάνω από όλα καλόκαρδος και δεν είμαι εγώ αυτός.Θέλω να ζήσω την ζωή μου τώρα που είμαι μικρός χωρίς έγνοιες και δεν θέλω τουλάχιστον τώρα,να γίνω πατέρας.Ούτε στα 20,ούτε στα 30,ούτε στα 40 δεν θα μπορέσω να γίνω καλός.Θα μου καταστραφούν όλα τα όνειρα ,το μέλλον μου ,τα ταξίδια που θέλω να κάνω με τους φίλους μου ,τον τρόπο ζωής μου,εμένα,όλα!Μετά

,από πολλές σκέψεις αποφάσισα να φύγω και ντρέπομαι πολύ που το λέω αλλά είναι το καλύτερο για όλους μας και το ξέρεις .Γνωρίζω πως αυτο΄που λέω είναι φρικτό ,απαίσιο,άθλιο και θα σε στεναχωρήσει πολύ και σε καταλαβαίνω απόλυτα .Μπες και εσύ όμως στην θέση μου.Με αυτό που έκανα μισώ τον εαυτό μου.Σας ζητώ χίλιες συγνώμες .Θα φύγω για Γερμανία με τον φίλο μου,τον Γιάννη.Αντίο,Λυδία!Να ξέρεις πως σε αγάπησα! >>.

Το κορίτσι μετά από αυτό δεν είπαμε να κλαίει με μαύρο δάκρυ.Ένωθε στεναχωρημένη,νευριασμένη ,θυμωμένη,απελπισμένη,φοβισμένη ,είχε μίσος και νόμιζε πως θα της καταστραφεί η ζωή για πάντα.Έχασε και αυτή τη γη κάτω από τα πόδια της σαν αυτόν .Κάτι σαν να είχε σπάσει μέσα της,η καρδιά της!Σκεφτόταν, ξανά σκεφτόταν και φώναζε μόνη της στο σκοτεινό δωμάτιο:<<Όχι ,δεν μπορεί να μου συμβαίνει αυτό!Τι θα κάνω;Δεν μπορεί ένα κορίτσι 22 ετών να μεγαλώσει ένα παιδί.Δεν έχω κανέναν! Μόνο την Ιωάννα ,την φίλη μου! Δεν θα αντέξω!Όχι! Γιατί να μου συμβαίνει εμένα αυτο>>,έλεγε φωνάζοντας δυνατά ενώ έκλαιγε .Δεν ήξερε τι να κάνει .Πήρε τηλέφωνο την φίλη της και της είπε τον πόνο της.Μίλησαν για μια ώρα.Το κορίτσι προσπαθούσα να το ηρεμήσει αλλά μάταια ,δεν γινόταν .

Την πήρε ο ύπνος ,την Λυδία και μετά απο δύο ώρες,της σπάσαν τα νερά.Δεν είχε κανέναν , παρά μόνο την φίλη της και τότε την πήρε γρήγορα τηλέφωνο φωνάζοντας της <<γεννάω, έλα σε παρακαλώ!>>. Η Ιωάννα ήρθε όσο πιο γρήγορα μπορούσε και σε καλή της τύχη ήταν ανοιχτή η πόρτα του σπιτιού και την άνοιξε.Άρχισε να φωνάζει για να βρει την μέλλουσα μητέρα . Πήγε στο δωμάτιο, πήρε μια βαλίτσα με καθαρά ρούχα και οτι άλλο είχε ετοιμάσει η Λυδία,την βοήθησε να πάει ως το ασανσέρ και τότε φύγανε με το αυτοκίνητο. Έφτασαν γρήγορα,σε πεντε λεπτά γιατί ευτυχώς ήταν κοντά το μαιευτήριο.Πήγαν στον γιατρό της και η Ιωάννα περιμένω έξω όσο ήταν μέσα η φίλη της.Το κορίτσι περίμενε έξω μόνο του, με ανησυχία αλλά και μια τεράστια χαρά.Στο αυτοκίνητο πριν φτάσουν πήρε νοσοκομείο,η Ιωάννα ηταν η στηριξη της,της θύμιζε συνέχεια:<<βαθιές ανάσες, κορίτσι μου! Όλα θα πάνε πολύ όμορφα.Σε λίγο θα κρατάς στην αγκαλιά σου ένα μικρό και όμορφο πλασματάκι, τον γιο σου!Θα τον μεγαλώσεις με αρχές, ήθος, στοργή και αγάπη,θα είσαι εκεί για αυτόν . Να μάθει στην ζωή του να είναι δυνατό σαν την μαμά του >>, έλεγε και δάκρυζε απο χαρά για την φίλη της.

Ενώ η Λυδία χαιρόταν με το ότι σε λίγες ώρες θα το έχει στα χέρια της και θα κρατάει στοργικά και τρυφερά έναν μικρό άγγελο αλλά ήταν σκεπτική για τον αν αντέξει να τον κρατήσει.Θα του έδινε αλλά δεν θα μπορούσε να του δώσει τίποτα άλλο πέρα από στοργή και αρχές.

Οι γιατροί της έβγαλαν ένα υγιέστατο μωράκι.Η μητέρα δεν θυμόταν τίποτα άλλο πέρα από την πρώτη αγκαλιά που έδωσε με το μωρό της και τον γιατρό να λέει :

<<Να τος! Κοίτα πόσο όμορφος είναι ο γιός σου!Ο πατέρας του που είναι να το δει και να τον χαρεί ,να το καμαρώσει;>>, φώναξε χαρούμενα αλλά και σκεπτικά.

Η Λυδία απάντησε :<<Οχι πατέρας δεν υπάρχει ,δεν είναι εδώ τώρα και δεν θα είναι ποτέ για τον γιό του . Εξαφανίστηκε πριν γεννήσω και μου το είπε σε γράμμα.Λέει πως ένα παιδί θα το καταστρέψει τελείως . Τώρα το θυμήθηκε!>>, πρόσθεσε ειρωνικά η Λυδία με ένα δάκρυ να κυλάει από το μάγουλο σαν να ραγίζει η καρδιά της και με ένα χαμόγελο που προσπαθούσε πολύ να βγάλει αλλά μάταια.

Χαμογέλαγε μόνο όταν έβλεπε τον γιό της και γέμιζε το πρόσωπο της λάμψη, χαρά,ελπίδα για το αύριο και το μέλλον του.Είχε στο πρόσωπο ζωγραφισμένο ένα μόνιμο χαμόγελο ως τα αυτιά όπως ένα δάκρυ συγκίνησης όταν τον αντίκριζαν τα μάτια της.Ξέχναγε τον πόνο της ,τη λύπη της με μια αγκαλιά από το νεογέννητο .

Μετά από λίγο ρώτησε τον γιατρό <<Γιατρέ;Τι έχει το μωρό και κλαiei τόσο πολύ;Μήπως του λείπει ο πατέρας του;>>,είπε αναστατωμένη.

<<Ο γιος σου είναι μια χαρά αλλά μας βγήκε λίγο άτακτος.>>είπε γελώντας και ακουμπώντας το κεφάλι της Λυδίας που δεν ήξερε πολλά πράγματα για ένα παιδί και τότε πρόσθεσε.<<θα μάθεις ,μην ανησυχείς και αγχώνεσαι άδικα!>>.Το μωρό ήταν υγιέστατο .Ενιωσε κατευθείαν τη στοργή της μητέρας και όταν το επέτρεψαν οι γιατροί, ήρθε να το δει και η φίλη της.Τότε φώναξε δυνατά .

<<Τι όμορφος που είναι ο γιος σου! Εύχομαι να είναι ευτυχισμένος σε όλη του την ζωή,υγιής και χαρούμενος .Να παλεύει και να ξεπερνάει το κάθε εμπόδιο που θα βρίσκεται στο δρόμο του όπως και εσύ που είσαι πολύ δυνατή και θα καταφέρεις να μεγαλώσει το παιδι σου>>,δάκρυσε και ήγε πάνω από το κεφάλι του μωρού ,το φίλησε και πρόσθεσε <<Να την προσέχεις τη μαμά .Σε αγαπάει πολύ!>>.

Ύστερα απο τέσσερις μέρες μετά τη γέννηση του μικρού αγοριού ,έφυγαν απο το μαιευτήριο.Τους πήγε η Ιωάννα στο σπίτι της Λυδίας ενώ τους φέρει ένα πολύ μεγάλο μπλε λούτρινο αρκούδο να κάθεται πάνω στον καναπέ μαζί με δύο μικρά καφέ.Στο τοίχο πάνω απο τον κανάπε ήταν ένα μεγάλο πανό που έγραφε,<<Καλωσήρθες μικρούλι!Να σου ζήσει Λυδία ,Λυδία μου!Εύχομαι τα καλύτερα στην ζωούλα του!>>.Τότε η Λυδία κοίμησε ,τάισε το μωρό και σε λίγη ώρα έφυγε και η κολλητή της φίλη.

Η νεαρή μητέρα έμεινε μόνη της και σκέφτηκε για το καλύτερο ,πάνω από όλα του παιδιού της.Σκέφτηκε να γυρίσει στο πατρικό της ,στη Ζάκυνθο.Εκεί που μεγάλωσε .Της είχε λείψει πολύ και η κυρία Σοφία σαν μητέρα την είχε όπως και τον σύζυγο της κύριο Γιώργο που ήταν σαν τον πατέρα της. Αυτοί οι δύο άνθρωποι είχαν τόσο αγάπη και στοργή να δώσουν.Ήταν πάντα εκεί για αυτήν.Ειδικά όταν έχασε τους γονείς της από ένα μοιραίο και σοβαρό τροχαίο.Είχαν στεναχωρηθεί και αυτοί πολύ γιατί ήταν από έφηβοι, φίλοι αλλά δυστυχώς χάθηκαν από εκείνο το ατύχημα που τους στέρησε να δουν την κόρη τους να , μεγαλώνει , εγγόνι τους και όλες τις χαρές που είχαν να πάρουν από τη ζωή. Τότε,την επόμενη μέρα χαιρετηθηκε με την φίλη της αλλά όχι το τελευταίο<<αντίο>>γιατί θα βρισκόντουσαν συχνά. Της ευχήθηκε ότι καλύτερο για αυτήν και το παιδί της και μετά από λίγο έφυγαν για να πάνε στη Ζάκυνθο με το πλοίο. Η Λυδία σκέφτηκε πολλά πράγματα και μετά από από ώριμες σκέψεις που θα τα άλλαζαν όλα για αυτήν και τον γιο της,αποφάσισε. Πήρε την απόφαση, να δώσει το παιδί της σε έναν άνθρωπο που θα το αγαπήσεις σαν δικό του. Ενα άτομο που θα τον καλό άνθρωπο με αρχές και να μάθει να σέβεται τους γύρω του. Που δεν θα στερηθεί ποτέ τίποτα . Σε κάποιον που είναι ικανός αλλά και θα ήθελε πολύ ενα παιδάκι. Κάπου που θα ξέρει πως είναι καλά! Στην κυρία Σοφία και στον κύριο Γιώργο που την μεγάλωσε και θα ήθελε από τι στιγμή που δεν μπορεί η ίδια να μεγαλώσει το παιδί της , να το κάνει ένας άνθρωπος που είναι καλός και είναι σίγουρη πως θα το φυλάει σαν φυλαχτό στην αγκαλιά της. Να το φροντίζει, να του μιλάει ,να το αγαπά και να είναι πάντα εκεί για αυτό όταν χρειάζεται μια συμβουλή,συζήτηση και ότι άλλο έχει ανάγκη.

Έφτασαν στο πατρικό της και τότε φίλησε το μωρό της,του είπε πως το αγαπάει πολύ ,το τύλιξε με μια κουβερτούλα, την πιπίλα σε μια καλαθούνα. Πήγε στο σπίτι του ζευγαριού ,χτύπησε το κουδούνι ,φίλησε για τελευταία φορά το σπλάχνο της και

το αφήσε έξω από την πόρτα. Έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε για να μην την δει κάποιος ενώ ταυτόχρονα έκλαιγε με μαύρο δάκρυ.

Η κυρία Σοφία είδε ένα πολύ μικρό μωρό , το οποίο δεν ήξερε. Ξαφνιασμένη όπως ήταν και ταραγμένη, κοίταξε δεξιά και αριστερά μα δεν είδε κάποιον. Φώναξε τον σύζυγό της με όλη τη δύναμη της φωνής και της καρδιάς της,λέγοντας:<<Γιώργο! Κοίτα, τι μας έφερε ο Θεός! Τρέξε γρήγορα>>, είπε κλαίγοντας από συγκίνηση.

Ο κύριος Γιώργος βγήκε και το είδε λέγοντας:<<Μήπως είχε κάποιο γράμμα μέσα ή δίπλα>>, με ένα βλέμμα ενθουσιασμού γιατί καμιά ύφος ήθελε ένα παιδάκι αλλά και με ένα ύφος φόβου και περιέργειας.

<< Είχε γράμμα φώναξε η γυναίκα και το διάβαζε:

<< Ξέρω πως αυτό που έκανα θα σας φανεί άσχημο,απαίσιο όπως και είναι αλλά θέλω να με πιστέψετε. Το έκανα μόνο για το καλό του μωρού μου. Το αγαπάω πολύ και δεν ήθελα να μεγαλώσει με μια μητέρα που δεν θα μπορέσει να του προσφέρει τίποτα εκτός από αγάπη. Είμαι ένα κορίτσι μικρό σε ηλικία για μητέρα ,δεν έχω καλό μισθό και δεν θα μπορούσα να το μεγαλώσω ενώ θα το ήθελα πάρα πολύ. Έδωσα το παιδί μου, σε μια οικογένεια που θα το μεγαλώσει χωρίς να του στερήσει τίποτα ,θα το αγαπάει ,θα το έχει σαν δικό της! Ξέρω πως δεν έχετε παιδάκι αλλά θα θέλατε πολύ και τώρα σας έδωσε ο Θεός ένα, το δικό μου που θέλω να το μεγαλώσετε σαν να είναι το σπλάχνο σας.Σας ευχαριστώ πολύ! >>

Τότε, το ζευγάρι το ακούμπησε στο καναπέ και αποφάσισαν κατευθείαν και οι δύο να το κρατήσουν γιατί είναι ένα δώρο, ανεκτίμητο και πολύτιμο. Πήραν τηλέφωνο την αστυνομία και προσπάθησαν να κάνουν ,τα πάντα για να γίνει δικό τους και να βρει ένα σπίτι που θα του προσφέρει οτιδήποτε χρειαστεί. Μετά από λίγο καιρό, τα κατάφεραν και χάρηκαν πολύ.

Η Λυδία έφυγε για να μην καταλάβουν κάτι. Πήγε στην Ίο αλλά σκεφτόταν να ξαναφύγει για να βλέπει το παιδί της και όσο μεγαλώνει να του μιλάει και να το βοηθάει χωρίς αν πει την αλήθεια στην οικογένεια. Το μωρό, της έλειπε πολύ αλλά δεν άλλαξε γνώμη γιατί ήταν για το καλό του μικρού αγοριού.

Έξι μήνες αργότερα ,το κορίτσι γύρισε στο σπίτι,στην Ζάκυνθο. Να δει τι έγινε με το γιο της. Αν κατάφεραν να το κρατήσουν με θαλπωρή και αν τους το επιτρέπει ο

νόμος. Πήγαινε σχεδόν κάθε μέρα στο σπίτι της κυρίας Σοφίας και του κυρίου Γιώργου.να δει το παιδί της, το είχε ανάγκη,αν δεν το έβλεπε κάθε μέρα θα της είχε λείψει πολύ όπως και τώρα γιατί δεν είναι δικό της αλλά θα την γνωρίζει μέσα από συζητήσεις που θα έχουν,όταν μεγαλώσει. Ήταν το φως στο σκοτάδι της, η ουσία και η φωνή στο Ρυθμό της ζωής της. Μια μοναδική θέση στη καρδιά της ,η μια από τις σημαντικότερες αιτίες για την ύπαρξη της. Ο δικός της πολύτιμος λίθος . Ο άγγελος της. Το σπλάχνο της! Πήγε και στη βάπτισή του. Το μωρό ονομάστηκε Πέτρος και πήρε τα φωτεινά γαλάζια μάτια της μητέρας του.

Πέρασαν τα χρόνια σαν αιώνες για την Λυδία.Ο Πέτρος μεγάλωσε, έφτασε 12 χρονών.Είχε δεθεί πολύ με την βιολογική του μητέρα χωρίς να ξέρει την αλήθεια. Συζητούσαν τα πάντα μαζί σαν φίλοι με μεγάλη διαφορά ηλικίας, όταν ήταν μαζί ένιωθε ασφαλής, ενωμένοι.

Μια μέρα η Λυδία ένιωσε την ανάγκη να το πει στην κυρία Σοφία και τον σύζυγό της και ύστερα στον γιο της. Πήγε στη γειτόνισσα της,της διηγήθηκε γιατί έφτασε σε αυτό το σημείο και της την ως εκεί. Τότε η γυναίκα προσπάθησε να μπει στη θέση της νεαρής κοπέλας και μετά από λίγη σκέψη την κατάλαβε.Και αυτή, αυτό θα έκανε όπως είπε και η ίδια. Τότε υποσχέθηκε πως δεν θα πει κάτι στον Πέτρο. Μετά ακόμα μια μέρα, καρδιά της, ψιθύρισε σιγά αλλά με τη δύναμη,της λογικής ψυχής όπου ένιωσε να έχει χτυπήσει ένα κουδουνάκι μέσα της και να είναι πιο έτοιμη από ποτέ:<<Μπορείς να κάνεις μία προσπάθεια και θα τα καταφέρεις>>,σιγομίλησε με θάρρος ψυχής και καρδιάς όπου ήταν στο ίδιο μοτίβο.

Ήταν ένα απόγευμα Πέμπτης ημέρα που θα έλεγε η Λυδία στον γιο της.Του είπε πάνε στην βόλτα για θάλασσα να μιλήσουν .Τότε του διηγήθηκε με μια τρεμάμενη φωνή και με δάκρυα να κυλάνε από το πρόσωπο της ,στην ιστορία της.Τι την οδήγησε στο να κάνει αυτό .Δεν ήθελε να του κρύψει τίποτα και ήξερε πως άργησε.Του είπε για τον εξαφανισμένο του πατέρα,τις σκέψεις της,τα συναισθήματα της και τι νιώθει τώρα.Η κοπέλα μόνο αγάπη είχε να δώσει στο παιδί και μόνο αυτό ένιωθε.Του είπε για τον φόβο της ενώ τόνισε ότι ήθελε να το του το πει από καιρό.

Τα μάτια του , καταγάλανα σαν μια απέραντη και σκοτεινή θάλασσα με βάθος .Σαν ένα συννεφιασμένο ουρανό που με κάθε του δάκρυ,έβρεχε μέσα στα βάθη των σύννεφων αλλά και σταγόνες στην καρδιά του αγοριού.Ολα τα συναισθήματα του ήταν ζωγραφισμένα στα μάτια του και στις εκφράσεις από το αθώο και μπερδεμένο

πρόσωπο.Το παιδί,ένιωθε από μέσα του να παλεύει η λογική του μυαλού με τα συναισθήματα και αγάπη της καρδιάς.Ο νεαρός δάκρυζε κοιτάζοντας βαθιά τα μάτια της μητέρας του.Την έβλεπε πρώτη φορά έτσι.Ο Πέτρος διέκρινε από τα μάτια της μάνας του έναν φόβο ,μια λάμψη χαράς ,ένα φεγγοβόλο ολόλαμπρο αστέρι στον ουρανό το βράδυ που μόνο αυτό και η αγάπη αντανακλά στα βάθη της καρδιάς όλων.Η αγνή του καρδιά έλεγε να μην σκεφτεί τίποτα άλλο όσο πιο σφιχτά μπορεί γιατί αυτή τον γέννησε μια βαθιά μέσα του γνωρίζει ότι τον αγαπάει πολύ όπως όλες οι μητέρες τα παιδιά τους .Μια αγκαλιά θα τον ηρεμούσε ,δεν θα φοβόταν,το είχε ανάγκη.Η λογική του όμως όπως σε κάθε έφηβο αναλογιζόταν πως αν τον αγαπούσε θα πάλευαν μαζί ,θα είχε έρθει πιο νωρίς ,δεν θα δίσταζε ,δεν θα με είχε παρατήσει ένα κουτάβι παρατημένο στην πόρτα ενός ανθρώπου. Αυτές οι σκέψεις τον περικύκλωσαν αλλά κατέληξε σε μια που τον κυρίεψε από το πρώτο βλέμμα που ανταλλάξε με την βιολογική του μητέρα και πίστευε ότι τώρα θα πάνε όλα καλά .Θα τον βοηθάει,θα τον προσέχει ,θα είναι εκεί για ότι χρειαστεί όπως είναι όλες δηλαδή με κατανόηση ,στοργή και αγάπη. Τότε αναρωτιόταν πως είναι να υπάρχει κάποιος ,κάπου να δώσει αγάπη.Οχι από την κυρία Σοφία δεν ένιωθε γιατί αυτός που μεγαλώνει το παιδί είναι πατέρα ή μάνα αλλά η πρώτη αγκαλιά μετά από χρόνια ,της μάνας του ,που τον έφερε στον κόσμο ,είναι ξεχωριστή και μοναδική. Δεν ήθελε οποιαδήποτε άλλα αυτή με το άρωμα της Λυδίας. Η Λυδία δεν ήξερε τι μπορεί να νιώθει το παιδί της μέσα από αυτή της, την κουβέντα. Το μόνο που ήθελε να κάνει είναι μια αγκαλιά και να την συγχωρέσει το παιδί της. Να αναπληρώσουν τις ώρες,τους μήνες, τα χρόνια που χάσανε. Να ανταλλάξουν γνώμες, να τον βοηθήσει για ότι τον απασχολεί,να δει φωτογραφίες από την παιδική του ηλικία. Να είναι μαζί για πάντα και να μην ξανά χωρίσουν.

Το παιδί μετά από τόσες σχέσεις που αναλογιζόταν, δεν μίλησε αλλά την αγκάλιασε. Τότε ήταν μια πολύ συγκινητική στιγμή και τα δάκρυα έπεφταν σαν βροχή στο παγκάκι. Μετά από την βροχή των δακρύων του Πέτρου και τα γκριζόμαυρα σύννεφα που κρυβόντουσαν πίσω από το πρόσωπο του, τελικά βγήκε ένα πολύ όμορφο,φωτεινό, πολύχρωμο και ολόλαμπρο ουράνιο τόξο συναισθημάτων που φώτισε τις ψυχές τους με χρώματα.

Τότε, μάνα και γιος έμειναν σε ένα ήσυχο ,καφέ ,ξύλινο παγκάκι. Ο ήλιος είχε δύσει σχηματίζοντας ένα πορφυρόχρωμο και κόκκινο ηλιοβασίλεμα ζωγραφισμένο στη θάλασσα και στα μάτια τους. Ήταν κάτω από μια ολάνθιστη και πανέμορφη

αμυγδαλιά ενώ έσκαβε το κύμα πάνω στην άμμο βγάζοντας έναν γαλήνιο ήχο. Ήταν ένας κήπος γεμάτος με ευωδιαστά λουλούδια, άνθη, φυτά και κάθε λογής φουντωτά δέντρα. Με ένα τοπίο, μια θεά ονειρεμένη. Πέρασαν πολυτάξιδα καραβάκια όπου σκίζαν το απέραντο γαλάζιο της θάλασσας σαν χαρτί. Τότε είπε σιγανά η κοπέλα: << Αχ Πέτρο μου, δεν θέλω να τελειώσει ποτέ αυτή η όμορφη στιγμή, που ζούμε >>, αναστέναξε ευτυχισμένη. Τόσο καιρό ένιωθε πληγωμένη, αναστατωμένη, άδεια! Της έλειψε το παιδάκι της. Το έβλεπε συχνά και μίλαγε συχνά αλλά δεν της έφτανε.

Έμειναν λίγο ακόμα με θεά τη θάλασσα και διηγόντουσαν ιστορίες ο ένας στον άλλον, αγκαλιά, ενωμένοι. Μετά από και ώρα έφυγαν και πήγαν στο σπίτι της κυρίας Σοφίας. Τότε το ζευγάρι πρότεινε στη Λυδία που την είχε σαν κόρη της, να μείνουν όλοι μαζί στο σπίτι. Ήταν ευρύχωρο, μεγάλο και φώναζε: << όλοι οι καλοί χωράνε! >>. Η Λυδία ένιωσε ευτυχισμένη και δέχτηκε επειδή θα ήταν μαζί με δύο ανθρώπους που αγαπάει πολύ αλλά και το σπλάchno της που το λατρεύει. Ήταν όλοι ευδιάθετοι και ευτυχισμένοι όπως και το παιδί που είχε πολλά άτομα που ήταν εκεί για αυτό. Ξαφνικά βρήκε την βιολογική του μητέρα που έψαχνε τόσο καιρό. Ήταν όλοι ενωμένοι σαν μια γροθιά, σαν οικογένεια. Οικογένεια δεν είναι πάντα να έχεις το ίδιο αίμα με κάποιον αλλά αυτή που θα είναι πάντα εκεί μαζί σου, στα δύσκολα και στα εύκολα, στις χαρές και στις λύπες. Αυτοί που χαίρονται με την χαρά και το χαμόγελο σου. Που όταν η ζωή βρέχει καταρρακτωδώς θα είναι υπόστεγα με μια αγκαλιά.

Η Λυδία κατάλαβε πως ήταν λάθος εκ μέρους της γιατί είχε άτομα να την βοηθήσουν αλλά και πολύ αγάπη να δώσει απλόχερα. Είχε μάθει στη ζωή της να παλεύει για τα πάντα και να προχωράει με την καρδιά, κάτι που δεν έκανε τώρα σε και τόσο δύσκολη στιγμή στη ζωή της. Τις περισσότερες φορές όμως υπάρχει και μια δεύτερη ευκαιρία και η κοπέλα στάθηκε τυχερή. Δεν έχασε μια για πάντα τον γιο της. Έμαθε από τα λάθη της και δίδαξε στο Πέτρο να προσπαθεί να λύνει τα προβλήματα του, να ξεπερνάει τις δυσκολίες και να μην φοβάται από τα λάθη του γιατί θα του τον κάνουν να μάθει και να μην τα ξανακάνει. Υπάρχουν ευκαιρίες στη ζωή αρκεί να της εκμεταλλευόμαστε σωστά και να μην διστάζουμε για μια κατάσταση που συμβαίνει ή μια αλήθεια καλά κρυμμένη σαν μυστικό που κάποτε θα εμφανιστεί και γιατί όχι τώρα! Κατάλαβε πως οι άνθρωποι πάντα χρειάζονται δύο ματια να σε κοιτάνε χωρίς να σου λένε ψέματα. Ένα αυτί να σε ακούει οπότε το έχεις ανάγκη. Μια καρδιά μεγάλη που θα σε καταλαβαίνει σε κάθε σου απόφαση και επιλογή. Θα σε αγαπάει

αφού εσύ αγαπήσεις πρώτα τον εαυτό σου. Ένα χέρι για να σε αγκαλιάσει και να σε κρατήσει όταν το έχεις ανάγκη και έναν ώμο να κλάψεις εκμυστηρεύοντας του μια ανησυχία σου. Έναν φόβο. Μια απόφαση. Μια κατάσταση. Έναν σωστό άνθρωπο με αγαθή καρδιά να σε εκτιμάει και να σε λατρεύει για αυτό που είσαι. Αυτό το κατάλαβε από το πρώην αγόρι της που την άφησε σε μια τόσο δύσκολη στιγμή ενώ αυτή τον είχε αγαπήσει. Η κυρία Σοφία και ο κύριος Γιώργος ήταν εκεί για όλα όπως και θα είναι και μη Λυδία για το παιδί της. Έμαθε πως ανώφελο, μάταιο να σχεδιάσεις ή να πραγματοποιήσει κάποιος τα πάντα όπως και το πότε θα μείνει έγκυος. Η ζωή θα έχει πάντα, το τελευταίο λόγο και η κοίτα μας θα είναι γραμμένη από αυτήν. Θα πάρει μια απόφαση που δεν την περιμέναμε. Όμως δεν σκέφτηκε ποτέ να αφαιρέσει την ζωούλα που της πρόσφερε ο Θεός να κάνει καλύτερη την ζωή της. Σκέφτηκε πως για να είναι μέσα στις αναμνήσεις του παιδιού της , όταν μεγαλώσει και της αναπολεί,θα πρέπει να είναι σήμερα στην ζωή του και να είναι εκεί για αυτό. Να είναι η κάθε μέρα μια γλυκιά ανάμνηση γραμμένη μέσα στο μυαλό του παιδιού της. Έμαθε από το παιδί της πως η καρδιά αγαπάει με συντονιστή και συνοδοιπόρο το μυαλό και τη λογική.